Republika Hrvatska
Općinski sud u Varaždinu
Varaždin, Trg slobode 9

Poslovni broj: P-373/2026-8

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

Općinski sud u Varaždinu, OIB: 14828046348, po sutkinji Meliti Šmentanec-Klarić, u pravnoj stvari tužitelja Bojana Ivekovića, OIB: 92662488919, iz Varaždina, Anina ulica 14A, zastupanog po punomoćnici Andreji Fosin, odvjetnici u Varaždinu, protiv tuženika Hrvatske poštanske banke d.d., OIB: 87939104217, Zagreb, Jurišićeva 4, zastupanog po punomoćniku Ivi Šućuru, odvjetniku u Zagrebu, radi utvrđenja ništetnosti i isplate, nakon na dan 15. listopada 2026., održane glavne i javne rasprave u prisutnosti tužitelja, punomoćnice tužitelja i zamjenika punomoćnika tuženika, 25. studenoga 2026. objavio je i

p r e s u d i o j e

I. Utvrđuje se da je ništetan i bez pravnog učinka dio odredbe Ugovora o kreditu broj:708520 sklopljen između tužitelja Bojana Ivekovića, OIB: 92662488919 i prednika tuženika Volksbank d.d. Zagreb, sada Hrvatska poštanska banka d.d., OIB: 87939104217, Jurišićeva 4, Zagreb u čl. 5. i čl.5.1. ,a koji glasi: „Korisnik kredita obvezuje se platiti Banci sve naknade i troškove određene Odlukom o kamatama i naknadama Banke“ i „ Administrativna naknada: 1% (slovima: jedanposto) jednokratno na iznos odobrenog kredita.“

II. Nalaže se tuženiku Hrvatska poštanska banka d.d., OIB: 87939104217, Jurišićeva 4, Zagreb da tužitelju Bojanu Iveković, Anina ulica 14a, Varaždin, OIB: 92662488919, isplati iznos u visini od 744,62 eura (sedamsto četrdeset četiri eura i šezdeset dva centa) s pripadajućom zakonskom zateznom kamatom tekućom od 27. listopada 2011., u skladu s čl. 29. st. 2. Zakona o obveznim odnosima, za ostale odnose, u roku 15 dana.

III. Nalaže se tuženiku da tužitelju nadoknadi troškove parničnog postupka u iznosu od 652,50 eura (šesto pedeset dva eura i pedeset centi) s pripadajućom zakonskom zateznom kamatom tekućom od 25. studenoga 2026. do isplate u skladu s čl. 29. st. 2. Zakona o obveznim odnosima, za ostale odnose, u roku 15 dana.

Obrazloženje

1. Tužitelj je 1. lipnja 2026. podnio ovome sudu tužbu u kojoj je naveo da je kao korisnik kredita 26.9.2011. s prednikom tuženika kao davateljem kredita sklopio potrošački

Ugovor o kreditu, broj ugovora 708520. Ugovorom o kreditu prednik tuženika mu je odobrio iznos od 75.000,00 €. Odredbom čl. 5. Ugovora o kreditu broj: 708520 bilo je ugovoreno da je obvezan platiti sve naknade i troškove određene Odlukom o kamatama i naknadama Banke, a čl. 5.1. Ugovora o kreditu broj: 708520 je bio obvezan platiti administrativnu naknadu u visini od 1% jednokratno prije isplate kredita, te je tako morao platiti naknadu za obradu kreditnog zahtjeva u visini od 744,62 € 26.10.2011. O navedenoj ugovornoj odredbi u čl.5. u unaprijed formuliranom tipskom ugovoru nije imao mogućnost pregovarati, slijedom čega je stavljen u nepovoljniji položaj od druge ugovorne strane te je temeljem odredbe čl. 96. Zakona o zaštiti potrošača NN 79/07 (dalje: ZZP) takva ugovorna odredba nepoštena, a ugovorne odredbe koje su protivne Ustavu, prisilnim propisima ili moralu društva su temeljem odredbe čl. 322 Zakona o obveznim odnosima (dalje: ZOO) ništetne. Naveo je da je odredbom čl.96.ZZP-a propisano da se ugovorna odredba o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo smatra nepoštenom ako, suprotno načelu savjesnosti i poštenja, uzrokuje značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača. Smatra se da se o pojedinoj ugovornoj odredbi nije pojedinačno pregovaralo ako je ta odredba bila unaprijed formulirana od strane trgovca, te zbog toga potrošač nije imao utjecaj na njezin sadržaj, poglavito ako se radi o odredbi unaprijed formuliranog standardnog ugovora trgovca. Dakle, iznos koji je platio kao ulaznu naknadu u visini od 744,62 € što predstavlja iznos koji ovom tužbom traži vraćanje, zbog stjecanja iznosa od strane prednika tuženika temeljem ništetne ugovorne odredbe. Tvrdi da je ugovorna odredba koja sadrži obvezu na plaćanje naknade, unaprijed sastavljena u tipskom ugovoru o kojoj mu nije bila dana mogućnost pregovaranja, prouzročila znatnu neravnotežu u pravima i obvezama između ugovornih strana i to na njegovu štetu. Pozvao se na sudsku praksu Vrhovnog suda Republike Hrvatske u odluci Rev 673/23, odnosno da isti obrazlaže ništetnost ugovorne odredbe primjenom čl.81. 83. i 85. ZZP-a, „26.1. To stoga jer se o odredbi o plaćanju naknade za obradu i odobravanje kredita nije pojedinačno pregovaralo, jer je ta odredba, iako jasna i uočljiva, bila unaprijed formulirana od strane banke, jer na nju tužitelj kao potrošač nije imao utjecaja, jer ona suprotno načelu savjesnosti i poštenja uzrokuje značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača (neovisno o visini iznosa naknade), posebice imajući u vidu da su i neke druge ugovorne odredbe nepoštene (o promjenjivoj kamatnoj stopi, o valutnoj klauzuli, te da tužitelju nije razjašnjena relacija odnosa između iznosa naknade te zauzvrat pruženih usluga (u smislu koji su to objektivno nastali konkretni troškovi koji bi se trebali pokriti iz iznosa naknade za obradu i odobravanje kredita)," i tvrdi da je identična situacija bila i kod njega. Stoga tužbenim zahtjevom traži utvrđenje ništetnosti ugovorne odredbe kojom je ugovorena ulazna naknada i isplatu zbog primjene ništetnih ugovornih odredaba sa zateznom kamatom od dana plaćanja, odnosno da se primjenom odredbe čl.96. ZZP-a te odredbe čl.322. ZOO-a utvrdi ništetnim i bez pravnog učinka dio odredbe Ugovora o kreditu u čl.5. i čl.5.1., te da naloži tuženiku isplata iznosa od 744,62 EUR i da mu naknadi troškove parničnog postupka.

2. U odgovoru na tužbu tuženik je naveo da ističe prigovor previše visoko naznačene vrijednosti predmeta spora. Pozvao se na sudsku praksu Vrhovnog suda RH Rev-1264/07 i dr., da kad deklaratorni zahtjev treba poslužiti samo za ocjenu osnovanosti zahtjeva na novčanu ili nenovčanu činidbu, neće se njegova vrijednost uzimati u obzir, već samo vrijednost zahtjeva na činidbu. Naveo je da je u ovom predmetu razvidno da vrijednost predmeta spora iznosi 744,62 EUR i predložio je da se sukladno odredbi čl.40.st.3. Zakona o parničnom postupku (NN 53/91., 91/92., 112/99., 129/00., 88/01.,

117/03., 88/05., 2/07., 96/08., 84/08., 123/08., 57/11., 148/11., 25/13., 89/14., 70/19., 80/22., 114/22., 155/23.; dalje: ZPP) i rješenjem odredi vrijednost predmeta spora u iznosu od 744,62 EUR. Nadalje je naveo da zahtijeva da se ostatak postupka provede po pravilima za sporove male vrijednosti, s obzirom je čl.458.st.1. ZPP-a propisano da: *„Sporovi male vrijednosti, prema odredbama ove glave, jesu sporovi u kojima se tužbeni zahtjev odnosi na potraživanje u novcu koje ne prelazi svotu od 1320,00 eura.“,* a sve u svrhu ekonomičnosti. Istaknuo je da je tužba neosnovana u cijelosti zbog čega ju osporava u cijelosti. Istaknuo je prigovor zastare i to s nekoliko različitih osnova sukladno Zakonu o obveznim odnosima, ovisno o pravnoj kvalifikaciji potraživanja tužitelja, navodeći da o kojoj god pravnoj kvalifikaciji bi se u predmetnom slučaju radilo, zastara je nastupila. Nadalje je naveo da odredba o ulaznoj naknadi propisuje jasan i nedvosmislen iznos naknade koji se ima naplatiti od korisnika kredita za obradu zahtjeva i odobravanje kredita, odnosno drugim riječima ulazna naknada je izražena u točno naznačenom postotku od 1,00% na iznos kredita što čini tu odredbu lako uočljivom i razumljivom pa je utoliko i bespredmetno utvrđivati i eventualnu nepoštenost, odnosno ništetnost navedene odredbe. Naveo je da je člankom 5. Ugovora jasno propisano da se tužitelj tuženiku obvezuje platiti temeljem Ugovora naknadu za administraciju i obradu kredita (čl. 5.1.) pri čemu je iznos te naknade jasno i razumljivo izražen u postotku od 1,00% od iznosa kredita te da je apsurdno tvrditi da bi takva odredba, naznačena na prvoj stranici ugovora o kreditu bila nerazumljiva ili teško uočljiva tužitelju. Naveo je i da je očito da se o naknadi za administraciju i obradu kredita pregovaralo, prvenstveno s obzirom na to da su ugovorne strane izrijekom ugovorile primjenu Tarife te da je tužitelj u svakom trenutku bio slobodan odabrati neki drugi model kredita od onih koji su u to vrijeme bili dostupni na tržištu i naveo je da su odredbe o naknadi za administraciju i obradu kredita iz Ugovora su jasne, uočljive i lako razumljive. Postojanje i naplaćivanje naknade za obradu i administraciju kredita u vrijeme sklapanja Ugovora bila je uvriježena u praksi banaka te je tužitelj u svakom trenutku bio slobodan pregovarati s tuženikom oko plaćanja spomenute naknade. Pozvao se na sudsku praksu i naveo da je tužitelja u cijelosti informirao o njegovoj obvezi na plaćanje naknade za obradu kredita. Naveo je i da su tvrdnje tužitelja da je koristio nepoštenu poslovnu praksu neosnovane i neutemeljene i da je sukladno odredbi članka 219. ZPP-a određeno da je svaka stranka dužna predložiti dokaze na kojima temelji svoje tvrdnje te da iz svega navedenog proizlazi da se tužitelj paušalno i bez osnove pozvao na odredbe tada primjenjivog ZZP-a koje su mu odgovarale te da ne postoji uporište niti u jednom pravnom propisu iz kojeg bi proizlazila sumnja da je tuženik u bilo kojem trenutku postupao nedopušteno, tj. protivno prisilnim propisima ili Ustavu Republike Hrvatske, a da tužitelj nije predložio niti jedan dokaz kojim bi dokazao suprotno. U odnosu na visinu tužbenog zahtjeva, napomenuo je da tužitelj nije dokazao niti osnovu svog tužbenog zahtjeva pa nema mjesta raspravljanju o visini, stoga se protivi dokaznom prijedlogu za provođenje financijskog vještačenja. Predložio je odbiti tužbeni zahtjev tužitelja u cijelosti i obvezati tužitelja da mu naknadi troškove parničnog postupka.

3. U podnesku od 16. rujna 2026. tužitelj se očitovao na navode tuženika da vezano za troškove deklaratornog utvrđenja prepušta odluku sudu. Osporio je osnovanost prigovora zastare i naveo da pravno shvaćanje sjednice Građanskog odjela Vrhovnog suda Republike Hrvatske od 30. siječnja 2020. glasi: "Zastarni rok u slučaju restitucijskog zahtjeva prema kojem su ugovorne strane dužne vratiti jedna drugoj sve ono što su primile na temelju ništetnog ugovora, odnosno u slučaju zahtjeva iz članka 323. st.1. ZOO/05. (čl.104.st.1. ZOO/91), kao posljedice utvrđenja ništetnosti ugovora,

počinje teći od dana pravomoćnosti sudske odluke kojom je utvrđena ili na drugi način ustanovljena ništetnost ugovora. Dostavio je i sudsku praksu VSRH koja potvrđuje ništetnost ulazne naknade.

4. Na pripremnom ročištu održanom 15. listopada 2026. tužitelj je naveo da vezano za zatraženi trošak odluku prepušta sudu, a tuženik je naveo da ostaje kod odgovora na tužbu, svih navoda, dokaznih prijedloga, s time da ne osporava visinu tužbenog zahtjeva već samo pravnu osnovu. Nakon toga je tužitelj izjavio da odustaje od provođenja financijsko knjigovodstvenog vještačenje, s obzirom da tuženik više ne osporava visinu. Vezano za prigovor tuženika da je tužitelj previsoko naznačio vrijednost predmeta spora valja reći da je tužitelj u tužbi naznačio vrijednost predmeta spora u iznosu od 744,62 EUR, te je sukladno čl.40.st.2. Zakona o parničnom postupku ta vrijednost predmeta spora i mjerodavna u konkretnom slučaju. U konačnici je tužitelj u skladu s tom vrijednošću predmeta spora i zatražio naknadu troškova postupka.

5. U dokaznom postupku sud je pročitao dokumentaciju u spisu, i to Ugovor o kreditu br. 708520 i osiguranju novčane tražbine zasnivanjem založnog prava na nekretninama koje su upisane u zemljišnim knjigama od 26.9.2011. (stranice 5-14 spisa), obavijest o promjeni kamatne stope po kreditu broj 708520 od 5.12.2012. (stranica 15 spisa), plan otplate u jednakim anuitetima (stranice 16-19 spisa), prometnu karticu po kreditu broj 708520 na ime Iveković Bojan (stranice 20-27 spisa), tablicu za izračun efektivne kamatne stope za kredit od 26.9.2011. (stranice 28-36 spisa), potvrdu o naplaćenoj naknadi od 6.3.2026. (stranica 38 spisa). Saslušan je i tužitelj kao stranka. Kako je već rečeno, s obzirom da je tuženik izjavio da ne osporava visinu tužbenog zahtjeva, tužitelj je odustao od dokaznog prijedloga za izvođenje dokaza financijskim vještačenjem.

6. Na temelju članka 8. Zakona o parničnom postupku („Narodne novine“ broj: 53/91, 91/92, 112/99, 88/01, 117/03, 88/05, 2/07, 84/08, 96/08, 123/08, 57/11, 148/11, 25/13, 70/19, 80/22, 114/22,155/23 i 146/25; dalje u tekstu ZPP), nakon savjesne i brižljive ocjene svakog dokaza zasebno i svih dokaza zajedno, kao i na temelju rezultata cjelokupnog provedenog dokaznog postupka, sud je ocijenio tužbeni zahtjev osnovanim.

7. Predmet spora je utvrđenje ništetnosti dijela odredbe čl. 5. i čl.5.1. Ugovora o kreditu broj: 708520 sklopljenog između pravnog prednika tuženika Volksbank d.d. Zagreb, i tužitelja kao korisnika kredita, te Melite Vugrinec Iveković kao sudužnika i založnog dužnika, MUNDIAL IMPEX – d.o.o. kao jamca-platca, te Klare Vuglovečki, kao založnog dužnika, 26. rujna 2011. kojim odredbama čl.5. je ugovoreno da se korisnik kredita obvezuje Banci platiti temeljem Ugovora sve naknade i troškove određene Odlukom o kamatama i naknadama Banke za usluge u poslovima koje obavlja Banka, koje naknade se obračunavaju, plaćaju i mijenjaju sukladno Odluci o kamatama i naknadama Banke, a odredbom čl.5.1. je ugovoreno da administrativna naknada iznosi 1,00% jednokratno na iznos odobrenog kredita, a koju naknadu Korisnik kredita mora podmiriti prije isplate kredita. Nije sporna visina tužbenog zahtjeva. Sporna je osnova tužbenog zahtjeva, odnosno jesu li predmetne ugovorne odredbe ništetne, te je li nastupila zastara utuženog potraživanja. Iz tablice za izračun efektivne kamatne stope za kredit (stranica 28-36 spisa) proizlazi da je tužitelju 26.10.2011. naplaćena administrativna naknada u iznosu od 5.610,35 kn, a iz potvrde o naplaćenoj naknadi (stranica 38 spisa) proizlazi da je Bojan Iveković realizirao hipotekarni kredit broj

708250 4.10.2011. u Volksbank d.d., a zatvorio ga je 16.11.2016. Iznos kredita je iznosio 75.000,00 EUR te je naplaćena administrativna naknada u visini 1% jednokratno na iznos odobrenog kredita.

8. Iz iskaza tužitelja proizlazi da nije pregovarao s bankom o odredbi čl.5. Ugovora o kreditu, konkretno o čl.5.1., kojom je obvezan platiti administrativnu naknadu 1,00% jednokratno na iznos odobrenog kredita prije isplate kredita. Odgovorio je da nije imao mogućnosti pregovarati o bilo kojoj odredbi kredita jer tada ne bi mogao dobiti kredit, a ugovor je bio unaprijed sastavljen.

9. Sud je prihvatio iskaz tužitelja kao vjerodostojan, s obzirom da je isti iskazivao neposredno uvjerljivo. Analizirajući iskaz tužitelja sud je ocijenio da predmetni ugovor o kreditu predstavlja tipski ugovor te da tužitelj nije pregovarao o spornim odredbama čl.5. i 5.1. Ugovora o kreditu, kao i da pravni prednik tuženika nije tužitelja, kao potrošača, obavijestio na temelju kojih parametara se obračunava predmetna administrativna naknada i na što se uopće ta naknada odnosi, kao i o razlozima koji opravdavaju plaćanje te naknade.

10. Odredba čl. 5., odnosno 5.1. predmetnog ugovora o kreditu prema kojoj se korisnika kredita obvezuje platiti sve naknade i troškove određene Odlukom o kamatama i naknadama banke za usluge u poslovima koje obavlja banka, koje naknade se obračunavaju, plaćaju i mijenjaju sukladno Odluci o kamatama i naknadama banke, a naročito administrativnu naknadu:1% jednokratno na iznos odobrenog kredita, koju korisnik mora platiti prije isplate kredita, je prema stajalištu suda ništetna. Naime, odredbom čl. 96. st. 1., 2., i 4. Zakona o zaštiti potrošača (NN 79/2007) bilo je propisano da se ugovorna odredba o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo smatra nepoštenom ako suprotno načelu savjesnosti i poštenja, uzrokuje značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih stranka na štetu potrošača, time da se smatra da se o pojedinoj ugovornoj odredbi nije pojedinačno pregovaralo ako je ta odredba bila unaprijed formulirana od strane trgovca, te zbog toga potrošač nije imao utjecaj na njezin sadržaj, poglavito ako se radi o odredbi unaprijed formuliranog standardnog ugovora trgovca, te ako trgovac tvrdi da se o pojedinoj ugovornoj odredbi u unaprijed sastavljenom standardnom ugovoru pojedinačno pregovaralo, dužan je to dokazati. Odredbom čl. 99. Zakona o zaštiti potrošača bilo je propisano da nije dopušteno ocjenjivati jesu li poštene ugovorne odredbe o predmetu i cijeni, ako su te odredbe jasne, lako razumljive i lako uočljive. Člankom 102. st. 1. Zakona o zaštiti potrošača bilo propisano da je nepoštena ugovorna odredba ništetna, a st. 2. da ništetnost pojedine odredbe ugovora ne povlači ništetnost samog ugovora ako može opstati bez ništetne odredbe. Pravni prednik tuženika je u konkretnom slučaju nedvojbeno sastavio predmetnu odredbu čl.5., odnosno 5.1. Ugovora o kreditu o pravu na naplatu administrativne naknade i o istoj se nije pojedinačno pregovaralo i prema stajalištu suda tuženik nije dokazao opravdanost ugovaranja te administrativne naknade u iznosu od 1,00 % iznosa odobrenog kredita, koju je naplatio tužitelju 26.10.2011., a kako to proizlazi iz Tablice za izračun efektivne kamatne stope za kredit u iznosu od 5.610,35 kn na stranici 28 spisa i potvrde o naplaćenoj naknadi na stranici 38 spisa. Osim što u čl. 5., odnosno 5.1. Ugovora o kreditu nije navedeno na što se navedena administrativna naknada odnosi, tuženik u ovom postupku nije dokazao koja usluga ili troškovi su podmireni iz te naknade, a koji bi bili u izravnoj vezi s Ugovorom o kreditu. Valja ukazati da je Sud Europske unije u spojenim predmetima C-224/19 i C-259/19 vezano uz nepoštenost ugovorne odredbe o tzv. ulaznoj naknadi

odgovorio na prethodno pitanje koje glasi: „3. Članak 3. stavak 1. Direktive 93/13 treba tumačiti na način da ugovorna odredba ugovora o zajmu sklopljenog između potrošača i financijske institucije kojom se potrošaču nalaže plaćanje naknade za otvaranje može stvoriti na štetu potrošača znatniju neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih stranaka u suprotnosti za zahtjevom dobre vjere, kad financijska institucija ne dokaže da ta naknada odgovora stvarno pruženim uslugama i nastalim troškovima, što je na sudu koji je uputio zahtjev da provjeri“, pa primjenjujući isto na konkretan slučaj u kojem tuženik nije dokazao koji troškovi/usluge su obuhvaćeni ugovorenom administrativnom naknadom ili tzv. ulaznom naknadom, sud je utvrdio ništetnom tu ugovornu odredbu i obvezao tuženika vratiti tužitelju naplaćeni/ustegnuti iznos po tom osnovu od 744,62 EUR (protuvrijednost 5.610,35 kn primjenjujući fiksni tečaj konverzije 1 EUR- 7,53450 kn, s obzirom da je EUR uveden kao službena valuta u Republici Hrvatskoj), a sve temeljem čl. 323. st. 1., u vezi čl. 1111. st. 1. Zakona o obveznim odnosima (NN broj 35/05, 41/08, 125/11), sa zatraženom zateznom kamatom primjenom čl. 1115. Zakona o obveznim odnosima, jer je tuženik nepošten stjecatelj novčanog iznosa koji je njegov pravni prednik naplatio/ustegnuo temeljem nepoštene odredbe koju je u svoju korist njegov pravni prednik uvrstio u Ugovor o kreditu. Naime, između stranaka nije bilo sporno koliko i kada je tužitelju naplaćeno na ime administrativne naknade (Tablica za izračun efektivne kamatne stope za kredit na stranici 28 spisa i potvrda o naplaćenoj naknadi na stranici 38 spisa iz kojih proizlazi da je tužitelju 26.10.2011. naplaćena administrativna naknada u iznosu od 5.610,35 kn, odnosno u visini 1% jednokratno na iznos odobrenog kredita). Na dosuđeni iznos stečen bez osnove temeljem ništetne odredbe ugovora o kreditu tužitelju su dosuđene zakonske zatezne kamate, po njegovom zahtjevu, od dana nakon što mu je navedena naknada naplaćena i to sukladno odredbi članka 1115. Zakona o obveznim odnosima, a to budući da je banka stekla određenu korist na temelju ništetne odredbe koju je sama banka inicirala stavljanjem iste u tipski ugovor, bez mogućnosti utjecaja tužitelja kao protivne ugovorne strane na njezin sadržaj, zbog čega sud smatra tuženika nesavjesnim stjecateljem te ga je istoga sukladno citiranoj zakonskoj odredbi i obvezao na plaćanje zakonske zatezne kamate na način kako je to navedeno u izreci presude. Visina zakonske zatezne kamate temelji se na odredbi 29. st. 2 . Zakona o obveznim odnosima, za ostale odnose, uzimajući u obzir njezine izmjene u pojedinim razdobljima.

11. U pogledu prigovora zastare koji je tuženik istaknuo upućuje se na pravno shvaćanje Građanskog odjela Vrhovnog suda RH od 31. siječnja 2022., kojim su objedinjena i ranije zauzeta pravna shvaćanja o početku tijeka zastare u slučaju restitucijskih zahtjeva kao posljedice utvrđenja ništetnosti ugovornih odredbi, pa tako i pravno shvaćanje sa sjednice Građanskog odjela Vrhovnog suda Republike Hrvatske od 30. siječnja 2020. prema kojem zastarni rok u slučaju restitucijskog zahtjeva prema kojem su ugovorne strane dužne vratiti jedna drugoj sve ono što su primile na temelju ništetnog ugovora (zahtjev iz čl. 323. st. 1. ZOO) kao posljedice utvrđenja ništetnosti ugovora, počinje teći od dana pravomoćnosti sudske odluke kojom je utvrđena ili na drugi način ustanovljena ništetnost ugovora. Kako je tek ovom presudom utvrđena ništetnost sporne ugovorne odredbe o naknadi za obradu kredita, odnosno kreditnog zahtjeva, to, prema iznesenom pravnom shvaćanju, zastara za restitucijski zahtjev iz čl. 323. st. 1. ZOO po toj osnovi tek počinje teći od dana pravomoćnosti ove sudske odluke.

12. Odluka o trošku temelji se na odredbi iz članka 154. stavka 1. i članka 155. ZPP-a. Sud je tužitelju priznao imajući u vidu vrijednost predmeta spora u iznosu od 744,62 EUR, koliko je tužitelj u tužbi i naznačio, trošak sastava tužbe prema tbr. 7. t. 1. Tarife o nagradama i naknadi troškova za rad odvjetnika („Narodne novine“ broj 138/2023, 107/2025 -dalje Tarifa), u vezi s tbr. 54. Tarife, s pripadajućim PDV-om prema tbr. 46. Tarife u zatraženom iznosu od 187,50 EUR, sastava podneska od 16.9.2026. kojim se očitovao na odgovor na tužbu u iznosu od 187,50 EUR sukladno tbr. 8. t.1., u vezi s tbr.46. i 54. Tarife. Tužitelju je priznat i trošak zastupanja na ročištu održanom za 15.10.2026. u iznosu od 187,50 EUR, sukladno tbr. 9. t.1. Tarife u vezi s tbr. 46. i 54. Tarife. Dakle, za zastupanje po punomoćnici odvjetnici tužitelju je priznato 562,50 EUR. Tužitelju je priznat i trošak plaćene sudske pristojbe na tužbu u iznosu od 30,00 EUR te trošak sudske pristojbe na presudu u iznosu od 60,00 EUR sukladno Uredbi o Tarifi sudskih pristojbi ("Narodne novine" broj 50/2026). Ukupno je tužitelju priznat trošak u iznosu od 652,50 EUR. Na parnične troškove dosuđena je i zatražena zakonska zatezna kamata sukladno čl. 151. st. 3. ZPP-a. Rok za dobrovoljno ispunjenje određen je sukladno odredbi čl. 328. ZPP-a.

U Varaždinu 25. studenoga 2026.

Sutkinja
Melita Šmentanec-Klarić

Uputa u pravnom lijeku:
Protiv ove odluke nezadovoljna stranka može u roku od 15 dana od dana dostave iste izjaviti žalbu. Žalba se podnosi ovome sudu, u tri primjerka, odnosno sukladno odredbi čl. 106. a st. 5. ZPP-a, a o žalbi odlučuje nadležni županijski sud.

Dostaviti:
1. Tužitelju po punomoćnici Andreji Fosin, odvjetnici u Varaždinu
2. Tuženiku po punomoćniku Ivi Šućuru, odvjetniku u Zagrebu

Broj zapisa: **9-30890-a2f78**

Kontrolni broj: **005e3-5662d-ffe2f**

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan.

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:
https://e-komunikacija.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti

unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Općinski sud u Varaždinu** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.